

Οἱ δύο Θεῖες Λειτουργίες Μία στήν γῆ και μία στὸν Οὐρανὸ (*)

ΤΗΝ ὥρα πὸν ἡ Θεία Λειτουργία τελεῖται στήν γῆ, στο
Ναό, τελεῖται και μιὰ ἄλλη Λειτουργία στὸν Οὐρανό.

Αὐτὸ τὸ ἔδειξε ὁ Θεὸς σὲ ἓναν ἄνθρωπο σὲ κάποιον Μονα-
στήρι. Εἶχε διακόνημα νὰ καθαρίζη τὸν Πρόναο τοῦ Καθολι-
κοῦ τῆς Μονῆς.

Ἐνας ἄλλος νεαρὸς Μοναχὸς ἐσκοῦπιζε τὸν χῶρο ἀπὸ τὴν
Ἐσθία Πύλη μέχρι τὴν πύλη τῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν ἴδια ὥρα ἐγίνεταν ἡ Λειτουργία. Προσευχόταν λοιπὸν γιὰ τὸν ἑαυτὸ του,
ὅπως μπορούσε, μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς καρδιάς του.

Ξαφνικά, στρέφει τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ ἄνω και βλέπει τὸν Οὐρανὸ ἀνοιχτὸ και μιὰ
Ἁγία Τράπεζα... Μπροστὰ στήν Ἁγία αὐτὴ Τράπεζα ἦσαν τρεῖς Ἀρχιερεῖς γονατιστοί...

Παράπλευρα ἔστεκε μιὰ χορωδία μὲ ἀπερίγραπτη ὁμορφιά... Ἐγίνεταν ἡ Θεία
Λειτουργία!... Ὀλόκληρη... Τὴν τελοῦσαν Ἅγιοι Ἱεράρχες... Ἱεράρχες σὰν τοὺς Βασί-
λειο, Γρηγόριο και Ἰωάννη, σὰν τοὺς Ἀθανάσιο και Κύριλλο, τοὺς Οἰκουμενικοὺς
Διδασκάλους!...

Ἐστάθη ὁ Μοναχὸς περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα και ἔβλεπε... Σὰν νὰ εἶχε μαρμαρώσει!...

Ὅταν ἡ Λειτουργία ἐτελειώσε και οἱ ἀδελφοὶ ἔφευγαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, εἶδαν
τὸν Μοναχὸ αὐτὸ νὰ στέκη ἀκόμα ἀκίνητος.

Ἡ σκοῦπα τοῦ εἶχε φύγει ἀπὸ τὰ χεῖρα... Σὰν στήλη ἄλατος!... Μουσκεμένος ἀπὸ
τὰ δάκρυα... Κυριολεκτικὰ μουσκεμένος!...

Τὸν πῆραν μὲ προσοχή ἀπὸ τὸ χεῖρ και, χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσουν τίποτε, τὸν
ἐπῆγαν στὸ κελλί του. Ἐμεινε και στὸ κελλί του μερικὲς ὥρες ἀποσολωμένος... Μετὰ
ἦρθε ὁ Πνευματικὸς. Τὸν ἠσύχασε. Καὶ ὅταν συνῆλθε, τὸν ἐπῆγε στὸν Ἠγούμενο.
Και ἐκεῖ, μπροστὰ στὸν Ἠγούμενο, τὰ εἶπε ὅλα, ὅσα εἶδε...

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 303/Ἰούλιος-Αὐγουστος 2001, σελ. 64. Πρὸβλ.
Νικοπόλεως Μελετίου (μετάφρ.), Στάρετς Σαμφών, σελ. 75, Πρέβεζα 1988.